

динъ младъ, високъ едъръ и хубавецъ человекъ на възраст 40—45 години, който ми каза: да почакамъ малко, той ще се потруди да понита и намѣри у една негова роднина мѣсто, та дано ни пустне да прѣснимъ тая нощъ. Слѣдъ малко дожда и ми каза: че ще идите тамъ у онай кѣща да прѣспите, тя е на братовата ми жена съ едно момиче на които съмъ ваасня на сирацитѣ, тѣй и виѣ като не сте много, а само двама, то ще спите тая нощъ тамъ, гдѣто отидохме, влѣзохме въ показаното мѣсто на кѣщата, стоварихме си товарътъ, поблагодарихме на човѣкътъ и жената за добрината имъ и си отпочинахме. Вечеръта понакладохъ ни малко огенъ, посгрѣхме се; поисошихме се, похапнахме си малко хлѣбъ и сланина и си лѣгнахме да спимъ. Прѣзъ нощъта сънувахъ, че като на кѣщата ми нѣщо отъ дувартъ ли, отъ покривтъ ли се събори и си мислехъ пакъ кой знай, какво зло има да ми се струпа на главата, а пакъ за утѣшение вътрѣшно си казвахъ: всичко съмъ изгубилъ, още какво има да изгубвамъ и се оставихъ на провидението. Нея нощъ Русситѣ на Червении брѣгъ, види се имахъ нѣкоя заповѣдъ да прѣминуватъ на нѣкъдѣ; та викахъ и врѣскахъ повечето врѣме отъ нощъта и не на оставихъ спокойни да спимъ, щото взе веке да приближава и да се съмнова.

Утрѣнъта на 22-й Януарий станахме рано, стѣгнахме се, натоварихме се пакъ и трѣгнахме изъ пжтевата по дрята на другитѣ хора, като вървахме изъ долината на планинската тѣснина по една пжтека, която минуваше, ту отъ едната страна, ту отъ другата покрай тѣснитѣ поли на Балкана, заминахме колибитѣ селца, Зелено дърво, Топлишь съ черковата и училището, Езерото, Манастирница, Ломоветѣ, които бѣхъ запалени и изгорени отъ Черкзитѣ далечъ по часъ растоянне едни отъ други, гдѣто слѣдъ изминуванието на 1—2 часа пжтъ оттѣхъ все по ниското мѣсто на рѣката, най-сѣтнѣ отбахме се на лѣво къмъ истокъ и упрѣхме върху единъ стрѣмень високъ байръ, на когото по пжтеката мѣчно се ходеше пѣша и съ конь; той билъ Етърскый тѣсенъ и мжченъ пжтъ, нарѣченъ Етърскый про-